

PËLLUMB KULLA

BIBLIOTEKA
SHTETIT

14-2

98

skeçe
monologë
pjesë me një akt

814-2

K 98

PËLLUMB KULLA

DIPE SHTOGU

NË LISTË...

Skeçe
monologë
pjesë me një akt

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

TAKIM NË RRUGË

ARBENI — drejtor

NEVRUZI — shoferi i tij

STATHI — nëpunës i dërguar në prodhim

Një rrugë fshati. Gazi i fermës është prishur dhe Nevruzi mundohet ta ndreqë. Arbeni i rri pranë.

NEVRUZI — Ptu!... Na hapi punë. Është çarë gomina, shoku drejtor. Nuk kam as rezervë!

ARBENI — S'të ndodhet ndonjë shuall?... Në oficinë këto i riparonim gjithnjë me shuall të zakonshëm.

NEVRUZI — Nuk kam. Në këtë rrugë fshati, nuk kalojnë as makina.

ARBENI — Atëherë, hidhu në xhade dhe prit ndonjë shok tëndin. Ndërkohë unë po e çmontoj. *(Merr kominoshet e Nevruzit.)*

NEVRUZI — Jo, jo, shoku Arben. Në asnjë mënyrë! *(I tërheq kominoshet.)*

ARBENI — *(Duke i tërhequr edhe ai.)* Pse?

NEVRUZI — Po e teprojmë më duket. Kjo është puna ime... Ohu! Çmontimi ka telashe. Duhet futur poshtë... Mos harro se je drejtor!
(Ia merr përsëri kominoshet.)

ARBENI — Dhe ti mos harro se jam mekanik me të shtatën. *(Duke ia marrë përfundimisht kominoshet.)* E kur prishet makina, unë s'do të rri të marr pozat e drejtorit... Nisu. Na merr edhe cigare atje në klub.

NEVRUZI — Të them të drejtën, shoku Arben, po më tallin shokët. Lum ti, thonë, ti je i vetmi shofer që e ke gjithnjë mekanikun me vete. Ika! *(Del.)*

Nevruzi largohet. Arbeni nxjerr çelësat, fillon të vishet. Stathi me pantallona përveshur, me një biçikletë për dore i afrohet.

STATHI — *(Mbështet biçikletën në një pemë.)* Statistikat thonë se në çdo tridhjetë kilometra do të gjesh një shofer duke riparuar makinën. Dhe unë gjeta tamam makinën që më duhet.

ARBENI — Përse ju interesojnë makinat?

STATHI — Mua më interesojnë drejtorët. Dhe në këtë rast interesohem për drejtorin e fermës, shokun Arben. Ku është? S'po e shoh.

ARBENI — Hm... Shkoi të blejë cigare.

STATHI — Po e pres... Më së fundi, e zura. Nuk e gjen në zyrë në asnjë mënyrë. Nuk kam hasur njeri të tillë. Shtatë ditë rresht, unë në orën shtatë te dera e zyrës — ai hiç! Dera me kyç. Rrezik t'i ndryshken menteshat. Më thanë që del nëpër sektorë. O burra

unë nëpër sektorë! Unë në sektorin një, ai te treshi! Unë te treshi, ai te njëshi! Unë kthehem te njëshi, ai, fësht, te dyshi! Thonë se ka qenë, hm mekanik.

ARBENI — E, mekanik.

STATHI — (*Duke qeshur nën hundë.*) Mekanik, hm... Djalo! Administrata është art më vete. Të drejtosh një ndërmarrje, duhen aftësi të veçanta. Nuk ke të bësh me vidha... me... pinca! Ja, edhe ti që je një copë shofer, mund ta kesh nuhatur sa vlen ai. Si të duket? Vërtet që punët e fermës i ka vënë në vijë, po mekaniku mekanik është! E? Ia thotë? Ë, thuaje... Po hapur ama.

ARBENI — Cili je ti?

STATHI — Hajde se nuk na del fjala. Dhe unë i fermës jam!

ARBENI — I fermës? Ku punon?

STATHI — Asgjëkundi akoma. Kam qenë në një ndërmarrje, në administratë. Më qarkulluan në fermë.

ARBENI — Në fermë? Që të forcohet puna?

STATHI — Jo. Që të forcohem unë.

ARBENI — Të dërgoi kolektivi?

STATHI — Po, po! Më emërtuan burokrat. Të vejë në prodhim, thanë. U votua: nëntëdhjetë e nëntë pikë tre për qind, ishin pro, zero shtatë për qind kundër.

ARBENI — Cili qe ai që votoi kundër?

STATHI — Unë. Zeroshtatëshi!

ARBENI — (*Duke u futur nën makinë.*) E di ç'them unë, shoku zeroshtatësh? Drejtorin mos e ndiq. Ai do të vijë vetë atje ku do të punosh ti. Ti fillo!

STATHI — Pa biseduar me të?! Në asnjë mënyrë.
E bukur këshillë! Flet kaluar ti, o shofer vëllai, se ma ke drejtorin një pëllëmbë larg dhe ta sheh punën.

ARBENI — E mo, se puna duket kudo që të jesh.

STATHI — Duket, s'them jo. Po më mirë kur ta sheh direkt drejtori... Ja, ti je futur nën makinë, je ngallosur me vaj. Ngallosu, më shumë ngallosu! Punë e madhe!... Po ama të sheh drejtori. Punon, thotë.

ARBENI — Jo, more! Dhe unë i marri, shumë defekte shkoj e i riparoj natën kur s'më sheh ai!

STATHI — Jooqo! Jo, dëgjomë mua! Bile, bile, ndonjëherë në mes të rrugës ndale makinën: gërdap! U prish, thuaj. Kot! Futu poshtë makinës... Kot! Gjoja ka defekt!

ARBENI — Mirë thua. (*Gjoja duke u kujtuar.*) Uuuu, po ai është vetë mekanik!

STATHI — Ishte!!! Tani është drejtor. Më therrë mua po u përkul një gisht. Hiç, ore, fare! T'u them këto se janë sekrete të eksperiencës sime me drejtorët. (*Psherëtin gjatë.*)

Pauzë. Arbeni punon.

STATHI — Si sillet ai, mo?

ARBENI — Kush?

STATHI — Drejtori.

ARBENI — Çka, mirë.

STATHI — Një shok imi thoshte që në çdo shtatë drejtorë, njëri është brutal.

ARBENI — Ndryshojnë statistikën, shoku zero...

STATHI — Shoku Stath!

ARBENI — Ndryshojnë, shoku Stath. I përmirëson koha,

STATHI — A! Statistikat kanë logjikën e tyre, sho-ku shofer. Unë u besoj pa rezerva. Për shembull, ca kohë punëtorët ankoheshin se disa nga dushet e banjave ishin bllokuar. Unë s'lëviza nga zyra. Në fund të muajit pashë faturën e konsumit të ujit: ankesa kishte qenë e drejtë. Mora masa!

ARBENI — *(Duke dalë që poshtë makinës.)* Shiko, shiko! Po tani, çfarë ke ndër mend t'i thuash drejtorit?

STATHI — Do të më ndihmosh?

ARBENI — *(Konfidencial.)* Në çdo tre shoferë drejtorësh, njërit i ecën fjala te drejtori.

STATHI — Vërtet? *(I afrohet.)* Mbase ka ndonjë punë të vockël.

ARBENI — Ka, posi! Patjetër ka.

STATHI — Po punë ka, unë e di. Po një punë... zyre! Unë s'kam pretendime për zyrën. Absolutisht! Se do t'i duhem. Do ma ketë nevojën.

ARBENI — Nevojën nuk besoj të ta ketë.

STATHI — Ëhë. Eksperienca ime...

ARBENI — Ajo është një eksperiencë pa vlerë. Shoku Stathi, ti bie erë që atje tej që je burokrat!

STATHI — Burokrat the ti, apo s'jam në rregull me veshët?

ARBENI — Jo, jo! Ke veshë të mrekullueshëm.

STATHI — Dua dru unë që vete e bisedoj me ty! Ku merr vesh ti, more! Një copë shofer je aty!... Unë i qaj hallin, ai... Po mirë thonë: në çdo katër shoferë, një është i pasjellshëm... Si s'pata fat të gjej ndonjë nga ata tre të tjerët.

ARBENI — Dëgjo, shoku Stathi!

STATHI — As që dua të të dëgjoj. Njeri pa takt. Dukesh që nga kominoshet ti!

ARBENI — Unë dua të të them...

STATHI — Hiç mos më thuaj!... Qepe! Shtërngo timonin, djalosh, e mos fut hundët atje ku s'të takon! Oj! Unë po pres drejtorin. Ah, ja ku po vjen! (*I del përpara Nevruzit.*)
Me leje?

NEVRUZI — Hë, vëlla, si e ke hallin?

STATHI — Ju falemnderit për shprehjen «vëlla»!
Unë dua të bisedoj me ju.

NEVRUZI — Një minutë, sa t'i çoj gominën drejtorit.

STATHI — Çojani. (*Percepton me vonesë.*) Eh? Drejtorit?!

NEVRUZI — (*Arbenit.*) Merreni, shoku drejtor. Po më fal se më kërkojnë. (*Stathit.*) Urdhëro, vëlla!

STATHI — More, lëre vëllanë se s'po merret vesh këtu. Unë s'po dalloj cili është shofer e cili drejtor. Ore, unë dua të bisedoj me Arbenin!

NEVRUZI — Ja Arbeni. Këtu e kishe. Nuk biseduat?

STATHI — (*I dërrmuar.*) Biseduam!

ARBENI — Biseduam.

STATHI — Biseduam. (*Arbenit.*) Shoku Arben! Unë i marr mbrapsh fjalët që thashë.

ARBENI — Kurse unë të miat jo. Shkoni, shkoni, shok... Filloni punën. Ajo është e nevojshme për ju.

STATHI — Hm... Në çdo tre keqkuptime...

ARBENI — Në çdo shtatë burokratë, patjetër duhet të shkojnë në prodhim që të shtatë!

E PROVOI NË KURRIZIN E TIJ

BABAI
NËNA
DJALI
DREJTORI I KANTIERIT
NORMISTI

Ngjarja zhvillohet në një apartament të ri të porsadorëzuar. Pjesëtarët e familjes po punojnë për pastrimin dhe sistemimin e dhomave.

BABAI — Luajini pak duart se do të na vijë për urim drejtori i kantierit me normistin.

NËNA — Nuk po'ngopem së pari shtëpinë e re... Tani do të martoj dhe djalin... Këtë dhomë do t'i japim djalit me nusen, ë?